

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.150/2026/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 33.P.21.928/2025/10.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott portál1, a portál2, a portál3 és a portál4 portálon 2020. július 3. napján megjelent „cikk címe” címen megjelent cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy egy párt politikus is szerepel egy a felperes által a közösségi oldal azért közzétett fényképen, hogy megmutassa mennyire népszerű, megsértette a felperesnek a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forint sérelemdíjat, valamint 95.250 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg 72.000 forint kereseti illetéket az államnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1), (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1), (3) bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:44. §-át, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit.

Abból indult ki, hogy az alperes által tett közlések tényállításnak minősülnek, melyek esetén a valóság bizonyításának van helye, amelyet azonban az alperes nem tudott igazolni.

A felperest közszereplőnek minősítette, akit megillet a jóhírnév védelme, ez pedig azt jelenti, hogy valótlan tény az esetében sem lehetséges állítani.

Az alperesi védekezéssel szemben azt állapította meg, hogy a felperes által sérelmezett közlés kifejezetten sértő a felperesre nézve, mivel azt gondolhatják róla, hogy nemtelen eszközökkel él a népszerűsége igazolása érdekében; visszaéléssel próbálja kedvezőbb helyzetbe hozni magát a fiatalok körében.

Mindezek alapján azt állapította meg, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy a valótlan tények állítása a felperessel szemben negatív kritikát váltott ki, továbbá azok ismétlődő jellegűek voltak és értékelte a felróhatóság mértékét is. Értékelte azt, hogy ugyanaznap láttak napvilágot a valótlan tényállítások öt különböző hírportálon. A felperes által hivatkozott

hátrányokat köztudomású tényként fogadta el. Kitért arra, hogy a felperes ugyan közszereplő, de még ilyen minőségében sem köteles túrni a tevékenységét érintő valótlan állításokat, híreszteléseket. Álláspontja szerint további bizonyítási kötelezettség a felperest nem terhelte a sérelemdíj követelésével összefüggésben. Az alperes pedig a felperest ért nem vagyoni hátrány hiányát, illetve saját felróhatóságának hiányát nem igazolta.

Kifejtette, hogy nincs jelentősége a felperes igénye érvényesítése idejének. A jogsértéstől számítottan viszonylag hosszabb idő eltelte nem eredményezi az igény elenyészését, illetőleg a sérelemdíj alacsonyabb összegben való meghatározását. Az alperesi jogsértések többszöri ismétlődő volta miatt a sérelemdíj preventív funkcióját is figyelembe vette az összeg mérlegelésénél.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a felperes javára megítélt sérelemdíj teljes mellőzését, harmadlagosan pedig a sérelemdíj összegének 500.000 forintra mérséklését, továbbá a felperesnek a másodfokú perköltségeiben való marasztalását.

Előadta, hogy a jóhírnév megsértésének megállapításához három konjunktív feltétel fennállta szükséges. Egyrésről a tény állítása vagy híresztelése, a tényállítás valótlanága, illetőleg annak sértő jellege. A közlés csak akkor minősülhet sértőnek, ha az a közmegítélés szerint is alkalmas a társadalmi megítélés hátrányos befolyásolására. Álláspontja szerint a sérelmezett közlés semmiféle sértő jelleggel nem bírt. A mérlegelés azt kell vizsgálni, hogy a felperes esetében a jóhírnevében bekövetkezett-e valamifajta csorbulás. Álláspontja szerint a sérelmezett kijelentés nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes megítélését hátrányosan csorbította volna a társadalom előtt.

Álláspontja szerint a jogsértésekkel okozott nem vagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatellnek minősíthető. A személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkeztére nem hivatkozott, illet nem bizonyított. Az általános élettapasztalatok alapján nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes a sérelemdíjra lenne jogosult.

A sérelemdíj tekintetében azt fejtette ki továbbá, hogy annak az elsőfokú bíróság által megállapított mértéke eltúlzott, az nincs összhangban az alperesi jogsértés súlyával, a felróhatósággal és a felperest ténylegesen ért sérelemmel, ezért jelentős mérséklése indokolt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a sérelemdíj miként és mennyiben alkalmas a felperest ért nem vagyoni hátrány kiegyenlítésére. A felperes nem bizonyította a sérelemdíj tekintetében a releváns körülményeket. A jogsértőként értékelt állítás a felperes személyiségét kifejezetten politikai tevékenysége tekintetében kritizálta. Kiemelt helyen kell azt kezelni, hogy a felperes közszereplő státuszú, ezért fokozott mértékben köteles túrni a kritikus állításokat. Értékelni kellett továbbá azt is, hogy a politikai szereplők és a közvéleményt egyéb módon formálók gyakran fogalmaznak meg erőteljes bírálatokat egymással szemben. Megítélése szerint a hasonló jellegű közlésekhez az olvasóközönség lényegében hozzászólt.

[3] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a másodfokú eljárásban felmerült költségének megfizetésére az alperes kötelezését kérte.

Álláspontja szerint a perbeli valótlan állítás jelentős tárgyi súlyú, a tisztességét kérdőjelezi meg, és a terhére rótt magatartás az általános közfelfogás szerint is sértő, mely tekintetében helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj megítélésekor a vizsgálni rendelt szempontokat helyesen mérlegelte és azok az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. Nem értékelhető a terhére, hogy a köztudomású tényeken túlmenően egyéb hátrányokra nem hivatkozott. A sérelemdíj iránti igény csak abban az esetben utasítható el a bírói gyakorlat szerint, ha a felperesi oldalon nem vagyoni hátrány nem keletkezett és megállapítható, hogy a jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő. Az a tény, hogy a sérelmezett közlés más médiaplatformokon is megjelent, nem eredményezheti az alperes sérelemdíj alóli mentességét, mivel ezeket a platformokat az alperes üzemeltette. Ha valakiről egy állítás ismételten előkerül, akkor annak megalapozottságát egyfelől erősíti, másfelől egyre többen értesülhetnek arról. A közszereplői minősége sem lehet ok arra, hogy az alperes a sérelemdíj fizetésére ne legyen köteles.

Kiemelte, hogy az általa igényelt sérelemdíj az egyes sajtóorgánumok számára figyelemmel nem teszi a sérelemdíjat, mint szankció alkalmazását az alperesre nézve aránytalan súlyúnak és mértékűnek.

Kiemelte továbbá, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága az alperest a hamis tényállításával szemben csak akkor védi, ha nem tudott annak hamisságáról és a foglalkozása által megkívánt körütekintést pedig nem mulasztotta el.

[4] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[5] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

[6] A másodfokú bíróság az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, és ilyenre a fellebbező alperes sem hivatkozott, erre tekintettel a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[7] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes az elsőfokú eljárás és a fellebbezésben foglaltak szerint sem vitatta a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sértés fogalmi elemeként a valótlan tényállítást. Kizárólag a jóhírnévsértés jogszabályi meghatározásából a kifogásolt közlés sértő jellegének hiányára hivatkozott.

[8] A sértő jelleg feltárásához segítségül hívható a PK 12. számú állásfoglalás szerinti átfogó szövegelemzés eszköze. Az elemzés kiindulópontjaként az rögzíthető, hogy az alperesi írások az alperesi sajtótermékekben ugyanaznap jelentek meg, ugyanazon szövegezéssel,

ugyanolyan tipográfiai megoldásokkal, melyből egyértelmű, hogy az alperes a felperest érintő üzenetét a lehető legszélesebb körben kívánta a közvéleményhez eljuttatni.

Az alapul szolgáló cikkek zárómondatát képezik a felperest érintő közlések, melynek révén kap különös hangsúlyt a felperessel kapcsolatos eset, így vonatkoznak rá a megelőző felvetések, mint aki politikai aktivistákkal játszatja el (lásd a címet) az őt kedvelő személyeket. Ennek ténybeli előzménye a felperesi keresetlevélben és annak mellékleteiben foglaltak szerint egy spanyolországi futball mérkőzésen készült fényképfelvétel és az azon látható esemény.

[9] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes által sérelmezett közlések sértő jellegét.

A sértő jelleg az alperesi közlésekből abban ragadható meg, hogy az alperes állítása szerint a felperes szándékoltan kívánta magát kedvezőbb színben felmutatni, hogy egy magánéleti jellegű esemény során nevének jelentős nyilvánosságot adva fokozzák ismertségét. Ebből pedig az alperes azt a mozzanatot emelte ki, hogy ez nem egy spontán esemény, hanem egy előre megrendezett, a felperessel előre egyeztetett, az érdekében kivitelezett akció volt. Ez pedig arra enged következtetni, hogy a felperes egy politikamentes esemény és beépített emberek felhasználásával politikai előnyt kívánt a maga számára kovácsolni, melyre az alperes rámutatva a felperes személyes sikerét igyekezett csorbítani, a felperes kisztílu magatartását kidomborítva. Ez a módszer és cél sértő a felperes megítélése szempontjából nézve.

[10] Az elsőfokú bíróság erre tekintettel helyesen következtetett a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sérelmére, és helytállóan állapította meg a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes személyiségi jogának megsértését.

[11] A sérelemdíj tekintetében az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseinek alapján megfelelően járt el a sérelemdíj mértékének megállapítása során.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a jogsértés súlya nem volt kiemelkedőnek minősíthető. Az alperes egy a valóságtól eltérő mozzanatot kívánt a felperessel szemben kiemelni és hangsúlyozni és ezzel a politikusi ismertségével kapcsolatos ismereteket befolyásolni. A sajtótól elvárható, hogy a cikkben tárgyalt jelenséghez hasonló vagy azzal azonos eseményeket megfelelően mutassa be, ne pedig valótlanul hozzon más olyan helyzetbe, ami miatt magyarázkodásra kényszerül. Az alperestől elvárható, hogy megfelelően tájékozódjon az adott ügyben. Az alperes felróhatósága körében lehetett értékelni, hogy hanyagságból, vagy jobb tudomása ellenére állított a felperessel kapcsolatban valótlant.

A megállapított sérelemdíj összege illeszkedett az alperesi sajtótermékek széleskörű, sokakhoz eljuttató szándékú magatartásához és a felperes által elszenvedett nem vagyoni sérelem jellegéhez. A sérelemdíj mértéke a bírói gyakorlatnak a hasonló jellegű esetekben megállapított összegéhez igazodott.

[12] Személyiségi jogi szankciók alkalmazhatósága terén figyelembe kellett venni a Ptk. 2:44. § (1) bekezdése alapján az alkotmányossági szempontokat is. Az elsőfokú bíróság

helyesen ismerte fel az ügy alapjogi érintettségét a felperes közéleti tevékenységét érintő értékelési lehetősége révén, figyelemmel az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdései szerinti véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadság alkotmányos garanciái érvényesülésére.

Arra is megfelelően utalt, hogy a hamis és sértő tényállításokat még a politikai közszereplők tevékenységét érintően sem illeti alkotmányos védelem. Ebből következően az alperes fellebbezési érvei nem foghattak helyt a személyiségi jogsértés értékelése terén.

Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege az említett alapjogok gyakorlását nem dermeszti meg (chilling effect), az a jogsértés következményeinek ellensúlyozásához igazodott.

[13] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét, melynek összegét a másodfokú bíróság a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés és (4) bekezdés és 5. § (1) bekezdés szerint, az alperes által a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése alapján felszámított összeg alapján állapított meg.

[14] Köteles továbbá viselni az alperes a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési illetéket, melynek mértékét a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[15] Tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. május 28.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

Dr. Kocsi Balázs s.k.
bíró